

Det vil sige, at vi ikke har tænkt os at stille krav om, at en lang række lande også skulle være medlemmer af en union, som vi faktisk vil opfordre de forskellige lande til ikke at melde sig ind i. Det tror jeg da må være ganske klart.

Så vil jeg sige til hr. Kent Kirk, at det da er nogle regeringer, der har søgt, og ikke nogle lande. Jeg tror ikke, befolkningerne har søgt. Men jeg tror, at hvis der kommer folkeafstemninger, vil det vise sig, at de regeringer, der har søgt, ligesom det dog var tilfældet f.eks. i Norge, altså ikke har bedømt situationen med hensyn til deres demokratiske mandat fra befolkningen korrekt. Men det får vi jo at se, det må bero på en demokratisk debat i disse lande.

Hvis det f.eks. bliver ratificeret ved en folkeafstemning i Polen, at Polen gerne vil med, hvis det sker på en sådan måde, at der ikke samtidig sker ændringer i magtfordelingen i EU ved, at man sammenkobler med andre traktatændringer, må Enhedslisten jo acceptere det resultat. Det er klart, og det har jeg sagt flere gange til hr. Ove Fich at der ikke kan være tvivl om. Vi vil dog så samtidig tilråde, at Danmark som en konsekvens melder sig ud af Unionen, for det ville ikke være sjovt, at vi så skulle forblive der; men det er jo en anden diskussion.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg takker for hr. Keld Albrechtsens svar. Jeg tror bare, hr. Keld Albrechtsen har glemt én ting, og det er, at de regeringer, der er i de øst- og centraleuropæiske lande, ikke er de regeringer, der var der før 1989, altså regeringer uden folkeligt mandat. Det her er regeringer, der er demokratisk valgt, og de handler selvfølgelig på deres befolkningers vegne.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Den sidste del af hr. Keld Albrechtsens indlæg forstod jeg ikke. Jeg vil gerne have forklaret, hvorfor det vil være logisk, at Danmark melder sig ud af EU, fordi Polen melder sig ind. Det vil jeg meget gerne vide.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Til hr. Kent Kirk vil jeg gerne sige, at jeg da også har observeret, at der har været nogle regeringsskift, f.eks. i Polen, hvor man har opretholdt ansøgningen om medlemskab i EU. Det må jeg sige at jeg var meget skuffet over. Det var

vist hr. Ove Fichs partifæller, der kom til magten. Er det ikke korrekt?

Nu er det ikke så overraskende, at socialdemokratiske partier støtter hele EU-projektet. Det har de jo hidtil gjort i deres Internationale, og det er vel så forklaringen på, at man har følt, at man skulle bakke op bag kammeraterne i Tyskland. Jeg skal ikke kunne sige det, men jeg er i hvert fald overbevist om, at det er og bliver en fejltagelse. Prøven på det kommer så, når den polske befolkning skal gennemføre en demokratisk debat om det.

Det, jeg sagde til sidst til hr. Ove Fich, var, at hvis man begynder at gennemføre en unionsudvidelse på betingelser, som vi ved vil skabe alle mulige helt urimelige problemer, må det da være fornuftigt, at vi melder os ud af Unionen. Det vil under alle omstændigheder af en række andre grunde være fornuftigt, til hver en tid havde jeg nær sagt, så jeg indrømmer da, at det ikke er noget, som for Enhedslisten specielt skulle være knyttet til Polens medlemskab eller ikkemedlemskab. Så vidt kan hr. Ove Fich da have ret i, at min udtalelse bør kvalificeres.

Addi Andersen (CD):

Et af de største og vigtigste projekter, Europa står over for, er at skabe økonomisk, politisk og social stabilitet for vort kontinent. Ligesom et samfund bliver ustabil ved store forskelle fra landsdel til landsdel eller fra befolkningsgruppe til befolkningsgruppe, gælder denne regel også for et kontinent. Kun ved øget økonomisk fremgang, bedre sociale vilkår og stabile demokratier bliver Europa et hele. Det var den lære, vi i Vesteuropa drog efter mellemkrigstiden. Svaret blev EF og senere EU, og det er den erfaring, vi også må gøre, når det gælder de nye demokratier.

CD vil gerne fastslå, at det haster.

Drømmen hos de nye demokratier om EU-medlemskab har været der længe, men den er ikke kommet så meget nærmere i praksis, ikke mindst fordi EU skulle have orden i eget hus, før en udvidelse med nye lande var mulig. Hele systemet måtte ombygges for at klare de nye udfordringer.

Men i takt med månedernes gang er der dukket grupper op i de nye demokratier, der opfatter vor fart som udtryk for mangel på interesse for nye landes medlemskab. Det er farligt for Europas stabilitet. Det kan lede til ny nationalisme og til ny ustabilitet. Derfor har vi alle en forpligtelse til at sikre, at regeringskonferencen kan